

Indflydelse paa Flertallets Forslag. Det vil slet og ret som Lønningstillæg give visse Procenter af Embedsindtægten, hvorved man altsaa ofte vil komme til at give størst Tillæg til dem, der mindst trænge; men det er dog at rutte med et Dyrtidstillæg. Det er mig for Exempel bekendt, at medens Regjeringens Opfordring forrige Aar til Kommunerne om at komme de betrangte Skolelærere til Hjælp, eller om at afhjælpe Mangelen, hvor Læreren ikke havde en Løn, der svarede til den normerede, desværre paa de allerfleste Steder, kan man maaste sige, er tagen meget lidet til Følge, er der dog enkelte Kommuner, som med stor Humanitet i en prisværdig Grad have efterkommet Opfordringen. Disse Kommuner skulle nu inidertid, netop fordi de have opfyldt Regjeringens Opfordring, give forøget Tillæg til deres Lærere, skjøndt Grunden, hvorfor dette Tillæg opføres her paa Finantsloven, ikke er tilfede hos dem. Det forekommer mig altsaa, at der i Flertallets Forslag intet som helst er, som rammer det Maal, hvorefter vi sigte, nemlig at afhjælpe Trangen hos Skolelærerstanden der, hvor den er i høi Grad tilfede.

M. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgkreds):

Det vakte nogen Opmærksomhed her i Salen, da jeg, efterat have hørt den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet udtale sig om et Forslag, tog min Anbefaling for det tilbage og sagde, at jeg ikke kunde stemme derfor. Jeg har maattet høre noget Ondt i den Anledning, og man har forsøgt at underlægge mig forskellige Bevegrunde, men da den Udtalelse af den høitærede Minister, hvortil jeg støttede mig, nu er trykt, saa vil jeg klart kunne paavise, at jeg havde Ret i, at Ministeren havde udtalt sig saaledes om Forslaget, at han vilde benytte de ham givne Midler paa en ganske anden Maade, end det var Meningen, og paa en anden Maade, end man maatte gaa frem paa ved en almindelig Betragtning af Forslaget. Til Støtte for denne Betragtning skal jeg tillade mig blot at henpege til, at den ærede Forslagsstiller nu staar med et Forslag af en ganske anden Beskaffenhed, medens man dog vistnok vil erkjende, at hans noget isolerede Stilling maa fritage ham for Paavirkning af den Art, som den ærede sidste Læser troede at være berettiget til at omtale. Den ærede Forslagsstiller har altsaa nu set det Samme, som jeg den Gang saae, og dette kan ogsaa siges om det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerslev). Ogsaa han havde et Dieblit under 2den Behandling omtalt Forslaget paa den samme Maade som jeg og som den ærede Forslagsstiller, nemlig saaledes, at Summen skulde uddeles blandt Lærerne, men da den ærede Ordfører for Finantsudvalget (Berg) hævdede, at man, hvis Forslaget vedtoges, ikke vilde have nogen Sikkerhed for, at Lærerne fik Noget, saa tog det ærede Medlem for Aarhus

Amts 2den Valgkreds Ordet og sagde: Ja, men der staar jo i Forslaget, at det skal være til de lavest lønede Lærerembeder. Disse vilde altsaa efter hans Mening faae Pengene, men sammenholder man hermed, hvad den høitærede Minister udtalte kort efter, at jeg havde havt Ordet, saa vil man i Folkethingstidenden for indeværende Samling, Sp. 2450 finde, at han udtalte, at Forslaget „gaar ud paa at stille en Sum af 100,000 Kr. til Ministerens Raadighed for dermed at yde Understøttelse til Skolelærere, hvis Løn er for ringe, og som Kommunen ikke er i Stand til at give en forbedret Løn“, og længere nede, hvor han omtaler den Fremgangsmaade, som han agter at bruge, siger han, at „derfor Kommunens Cone ikke strækker til“ o. s. v., saa vil han benytte Beløbet til dermed at understøtte de fattige og overbeholdede Kommuner, som ikke have Raad til at udrede den Sum, der maatte være fornøden for at give deres Lærere en tilstrækkelig Løn. Der er altsaa den store Forandring tilfede i Opfattelsen, at medens ikke blot den ærede Forslagsstiller og jeg, men ogsaa det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds havde opfattet Forslaget som en Sum, der skulde uddeles til selve Lærerne, saa gav den høitærede Minister den bestemte Erklæring, at den ikke skulde uddeles til Lærerne, men kun til de Kommuner, som ikke havde Raad til at give deres Lærere en tilstrækkelig Løn. Dette er en saa principal Forandring i den hele Opfattelse, at den berettiger et Medlem til, efterat han har erfaret denne Forandring, at tage en anden Beslutning, ja, jeg anser ham endog for at være forpligtet dertil, naar han ikke kan være enig med Ministeren. — Jeg skal nu tillade mig at omtale de Forslag, der foreligge i Aften, og da først det Forslag, som er stillet af Udvalgets Mindretal under Nr. 21. Jeg finder ikke, at der er nogen Grund til at vedtage dette Forslag, og det ganske simpelt, fordi det i mine Øine ikke gjør den allermindste Nytte. Efterat vi nu have hørt af den høitærede Minister, hvortil det skal bruges, maa jeg gjøre det ærede Mindretal opmærksom paa, at det ved dette Forslag er kommet Ministeren i Forkjøbet, thi han har jo ogsaa, som han selv har udtalt, tænkt paa at kræve et Beløb, men paa et senere Trin. Ministeren indser jo, at den Reform, som han paatænker, kræver nogen Tid, og naar den er frenden frem til et vist Punkt, saa vil han omtrent vide, hvilket Beløb der er nødvendigt for ham; paa dette Tidspunkt vil han altsaa komme til Rigsdagen og forlange det Beløb i det omhandlende Diemed. Nu er Mindretallet blevet greben af en ganske uventet og ganske eiedommelig Kjerlighed til Lærerstandens, og førend der endnu er Brug for dette Beløb, og førend den samme Minister, som vil anvende Beløbet, finder, at det er nødvendigt at komme til Rigsdagen og forlange det, vil man komme ham i Forkjøbet med at bevilge det. Nu synes det mig